קנה:

היינו דקאתו ואמרו ליה מהו לבודקו אלא אי

אמרת מבן עשרים כי בדקו ליה מאי הוי

והא יתנן אבן עשרים שלא הביא שתי שערות והא יתנן אבן

יביאו ראיה שהוא בן עשרים והוא הסרים ילא חולץ ולא מיבם לאו איתמר עלה אמר

ר' שמואל בר רב יצחק אמר רב יוהוא

שנולדו בו סימני סרים אמר רבא דיקא נמי

דקתני והוא הסרים שמע מינה וכי לא נולדו

לו בימני סרים עד כמה תני ר' חייא יעד רוב

שנותיו 🕫 כי אתא לקמיה דרבי חייא אי

כחיש אמר להו ליברי ואי אברי אמר להו

ליכחוש דהני סימני זמנין דאתו מחמת

כחישותא זמנין דאתו מחמת בריותא

איבעיא להו תוֹך זמן כלפני זמן או כלאחר

זמן (אמר) רבא אמר רב נחמן התוך זמן כלפני

זמן רבא בר רב שילא אמר ר"ג תוך זמן

. כלאחר זמן והא דרבא ºלאו בפירוש איתמר

אלא מכללא איתמר דההוא תוך זמן

ים דאזיל זבין נכסי ואתא לקמיה דרבא אמר

יודע בטיב משא ומתן ואין מכירת קרקעותיו מכירה: השחא ומה וביני דקשקיל זווי. דדרך חכמה היא זאת אפילו הכי תקינו רבנן דלא ליהוי זביני עד שיהא בן עשרים הואיל ואינו בקי בטיב משא ומתן מתנה שהוא דרך שטות מיבעי דתקון רבנן דלא ליהוי מתנה:

לו, ל) נדי דף מה: יכמות דף פרדף לו, ל) נדה דף מה:, ג) [ברכות ט. וש"נ], ד) ל"ל לרב וכן גי'

נ. ז. ב. ז., ז.) ל. ל. לדב וכן ג". רשב"ס. יעב"ך, ה) [עירובין סה: וש"ו], ו) רש"ל מ"ו, ו) רש"ל,

ח) כתובות ע. גיטין דף נט. ודף

יו) כחוצת ע. ציקין דף ע. יו.דף סה., ט) [דברים כה], י) [גיטין נט.], כ) [ע"ש בגתי שלפנינו], ט ס"א פחות, מ) נ"י בתטלטלי, ט בתקרקעי,

תורה אור השלם

ו ְוְעָמְדוּ שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר לְהֶם הָריב לִפְנִי יְיָ לִפְּנִי

הכהנים והשפטים אשר יהיו בימים ההם:

גליון הש"ם

, גמרא אמר אמימר ומתנתו מתנה. עי׳ נהגהת לשר״י סוף

פרק מליאת אשה ולע"ג:

הגהות הב"ח

(מ) גמ' עד רוב שנותיו וכי אתא

ר"ת אבל גירסת רשב"ם כך הוא

הני סימנין זימנין דנתרי מחמת כחישותא וזימנין

מחמת כחישותא חימנין דנתרי מחמת בריותא כי אתו לקמיה דר׳ חייא אי כחיש א״ל ליברי ואי איברי

א"ל לכחוש איבעיא להו כו':

(ב) שם דההוא מוך זמן דאתא לקמיה דרבא כל"ל ותיבת דאזיל

למסברי ליה סבר: (ד) תום' ד"ה לא אמרו וכו' ישום אותה

יותר משוויה נ"ב נראה דעיתר הטעם כיון דמקרבא דעתיה לגבי זוזא אינו בקי בשומת קרקע כי אינו נותן דעתו כי אם במאי

דמהרצא דעתיה והלכד אפשר

לומר דישום אותה ביותר משוויה

או בפחות משוויה [וטעם דיותר] משוויה הוא לפי שכתבו עוד וגם

[שמטלטלים נחסרין] מדי יום

יום לא ישום אותם יותר משווים משא"כ במקרקעי דכיון שאין בהס [חסרון אפשר דישום אותם

תא"מ ונ"ב זו גירסת

קלא א מיי׳ פ״ב מהל׳ אישות הל׳ יא סמג עשין כ טוש"ע אה"ע סיי קנה סעיף יב וסיי קעב סעיף ו בהג"ה: קלב ב מיי פ"ו מהל' יבוס וחלינה הל"ב סמג עשין

ותניכה הניצ סמג עשין נא טוש"ע אה"ע סיי קעב סעיף א: קלג ג מיי פיצ מהלי אישות הלי יב סמג עשין ז טוש"ע אה"ע סי קנה סעיף

לד ד מיי שם ועייו בהשגות ובמגיד משנה טוש"ע שם ועדין בטשגות סעיף יג: קלה ה מיי פכ"ט מהל

מכירה הל' יו סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי רלה סעיף פב טוש"ע ח"מ סי רנה סעיף יד: קלו ו מיי שם הלי יב טוש"ע שם סעיף א וסעיף ח: קלו ז ח מיי פ"ט מהלי עדות הלי ח סמג לאוין עדות הלי ח סמג לאוין

ריד טוש"ע ח"מ סי' לה סעיף ג: ג: קלח טי מיי פכ"ט מהלי מכירה הלי ו סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי׳ רלה סעיף

.6

ה: קלט כ מיי פ"ט מהלי עדות הלכה ז סמג לאוין ריד טוש"ע ח"מ סי לה סעיף א: קט ל מיי פכ"ט מהלי מכירה הל' יד סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' רלה סעיף י:

מוסף רש"י

יביאו ראיה שהוא בן עשרים. קרוני האשה יניאו לאיה (נדה m) אם ב"ד מלריכין את היכמה לחלון וליייבס, יניאו קרוני היכמה לאיה שהוא כן כ' ומיפטר בלא חלילה ויכום (יבמות e.). והוא הסרים. כלומר ונולדו בו סימני סרים, והכי מפרש בנדה בפ' יוצא דופן (מז:) דאי לא נולדו לו סימני סרים אמרינן האי דלא מייתי משום קטנות הוו דגה מייתי משום קטנות הוו מחקינן לים כקטן עד רוב שנותיו (יבטות ב). לא חולץ ולא מייבם. דלאו בר אוקמי שם לאחיו הוא (שם צו.) סקים לאו בר חלינה הוא דכתיב להקים לאחיו שם בישראל והאי לאו בר הכי שם כישרקל והתי למו כל הכי הוא (נדה m:). והוא שנולדו בו סימני סרים. הא דקתני דתשכינן ליה כגדול, כגון שנולדו בו סימני סריס, דמוכחא מילחא דהאי דלא מייתי משום דסריס הוא, אבל כל כמה דלא חזינן ביה סימני סריס תלינן ביה קטנות וחיישינן דלמא אתו (יבמות צו.) ומישיק זכננו מנגו , בנווג בונ כגון שנולדו בו סימני סריס המפורשים בהערל, כל שאין בשרו מוליא הבל כשהוא רוחץ נשרו מונים הכנ כשהום רוחן ושערו לקוי ונשרו מחליק (נדה m:). הפעוטות. מינוקות בני משע ושמונה כדאמריען בהניחקין . כתובות ע. ועי׳ גיטיו נט. ורש״ (כוחבות עד עריי גיטין ופידות בי מטלטלין. אם מכר מטלטלין (גיטין נפיד) דוקא, אבל במקרקעי לא עד שיביאו שמי שערות או עד שיהא כן עשרים

רבינו גרשום

(כתובות ע.).

אלא למאן דאמר בן כ׳ מצי זבין בנכסי אביו ולא קודם לכן. ואי האי דבני ברק היה בן יכן. ואי וואי ובני בוץ וייו בן כ׳ למה ליה לבודקו בשערות והתנן בן כ׳ שנה שלא הביא ב׳ שערות וקנו ממנו כלום בנכסי אביו יביאו ראיה שהוא מבן כ׳ ומכירתו מכירה אלמא מבן כי ומכיותו מכיוה אלמא אי הוה בן כ' אע"ג דלא הביא ב' שערות מכירתו מכירה. ומסיים (הברייתא) [המשנה] והוא סריס. כלומר מאחר שלא הביא עד כ' סריס הוא ולא

לאו מי איתמר עלה בו'. הכא נמי הוה מצי לשנויי בפחות מזמן מכר והיה יודע בטיב משא ומתן א והיו רולים לבודקו אם הביא שתי שערות אם לאו שאם הוא קטן הרי כפעוטות שאין ממכרן ממכר במקרקעי כדאמרינן בסמוך אלא שפיר קא משני: הבר גרים ר"ת. דוימנין דחתו מחמת בריחותה וזימנין

דאתו מחמת כחישותא. והכי גרסי' בהחשה רבה (יבמות דף נז.) לי בכל הספרים וכך נראה יותר דכי אתו לקמיה דרבי חייא משמע שעדיין לא הביחו שתי שערות ולכך חמר להבריחם או להכחישם כדי להביא שערות ולא כספרים דגרסי זימנא דנתרי מחמת בריותן: מקחה מקח וממברה ממבר. לאו דוקא נקט מקחה מקח דהא פשיטא אלא איידי דנקט ממכרה ממכר נקט נמי מקחה מקח:

לא אמרו אלא במטלטלי אבל מקרקעי לא. אין לפרש לעדות קרקע דמאי שנא למטלטלי ועוד דהכח לח שייכח שום שטות חלח נראה לפרש דהיינו עדות שיאמרו כך וכך היתה שוה זו הקרקע דכיון דמיקרבא דעתיה לגבי וווא (ד) ישום אותה שיותר משווייה אבל מטלטלים לא ישום אותם יותר משווים דמיקרבא דעתיה נמי לגבי מטלטלי וגם אין הפסדש במקרקעי כמוט במטלטלי:

להו לא עשה ולא כלום מאן דחזא סבר משום ולטנעמיך דתוך זמן כלפני זמן ולא היא התם שמותא יתירתא חזא ביה דהוה קא משחרר להו לעבריה שלח ליה גידל בר מנשיא סלרבא ילמדנו רבינו תינוקת בת ארבע עשרה שנה ויום אחד יודעת במיב משא ומתן מהו שלח ליה יאם יודעת במיב משא ומתן מקחה מקח וממכרה ממכר ולישלח ליה תינוק ®מעשה שהיה כך היה ולישלח ליה תינוקת בת שתים עשרה שנה ויום אחר מעשה שהיה כך היה יוהא דרבא לאו בפירוש איתמר אלא מכללא איתמר ד)ההוא פחות מבן . עשרים דאזל זבין נכסי »[אבוהו כגידל בר מנשיא] אתא לקמיה דרבא אמרו ליה קרוביה זיל אכול תמרי ושדי ביה קשייתא בי רבא עבר הכי אמר להו זביניה לאו זביני כי קא כתבו ליה שמרא אמרו ליה לקוחות זיל אימא ליה לרבא מגלת אסתר בוווא שטרא דמר בוווא אול א"ל אמר להו וביניה וביני אמרו ליה קרוביה לקוחות אגמרוהו אמר להו מסברי ליה סבר 🌣 כיון דמסברי ליה וסבר מידע ידע והאי דעבד הכי חוצפא יתירא הוא דהוה ביה אמר רב הונא בריה דרב יהושע יולעדות עדותו עדות אמר מר זומרא "לא אמרן אלא

למטלטלי אבל למקרקעי לא א"ל רב אשי למר זוטרא מ"ש מטלטלי "דוביניה זביני אלא מעתה הא דתנן יהפעוטות מקחן מקח וממכרן ממכר במטלטלין . ה"נ דערותן עדות א"ל התם יבעינא יועמרו שני האנשים וליכא °אמר אמימר לומתנתו מתנה א"ל רב אשי לאמימר השתא ומה זביני דמקבל זוזי אמרת דלא דלמא מוזיל ומזבין כל שכן מתנה דלא מטי ליה ולא מידי א"ל דבמקרקעי מיירי ולא גרסינן במטלטלין והכי מפרש לה שלח ליה רב גידל בר מנשיא לרב ילמדנו רבינו חינוקת בת י״ד שיודעת בטיב משא ומתן מהו למכור בנכסי אביה אע״ג דלא הויא בת עשרים. מהכא שמעינן דעד השתא איירינן בשאין יודע כל כך בטיב משא ומתן ואפילו הכי מבן עשרים ואילך מוכר בנכסי אביו הואיל ואינו שוטה ממש אבל בפחות מבן עשרים בעינן חכמה יתירה למכור בנכסי אביו: ה"ג **שלח ליה אם** יודעם בטיב משא ומחן מקחה מקח וממכרה ממכר ולישלח ליה בסינוק כו': והא דרבא לאו בפירוש כו' לא גרסינן הכא כלל וה"ג ההוא פחום מבן עשרים שמכר בנכםי אביו כגידל בר מנשיא. בחזקת יודע בטיב משא ומתן: אחא לקמיה דרבא. כדי לחזור בו ולומר שאינו יודע בטיב משא ומתן: אמרו ליה קרוביה. לאותו יתום: זיל ארול חמרי. והשלך גרעינים לפני רבא ויהיה סבור שאתה שוטה ויחזיר לך נכסיך: כי כחבו ליה שטרא. פסק דין שיחזירו לו נכסיו: אמרו ליה לקוחות כו'. הורוהו דבר חכמה שיאמר לפני רבא ויחשב חכם בעיניו ויודע בטיב משא ומתן ולא יפסידו לקוחות מקחם: מגילם אססר. שהוא דבר גדול רגיל סופר לכתוב בוחא ובשביל שטר קטן שכותב לי שואל לי זוו בתמיה: אמרו ליה. קרובים לרבא: לקוחום אגמרוהו. לומר כן להאי אך אינו יודע כלום: אמר להו כיון דמסברי ליה. דבר חכמה ויודע להבין חכם הוא וממכרו ממכר והאי דשדא קשייתא חולפא בעלמא הוא דעבד ולא מתוך שטות: א"ר (זירא) [הולא] ולעדות מעיד. אע"פ שאמרנו בפחות מכ' שאינו יודע בטיב משא ומתן אינו מוכר בנכסי אביו אבל לעדות נאמן הוא להעיד מה שראה ושמע מבן י"ג ואילך שהביא שתי שערות הואיל ואינו שוטה: אלא במטלטלי. בעדות מטלטלי: מ"ש. עדות מטלטלי דנאמן: משום דוביניה וביני. במטלטלי אע"פ שאינו יודע בטיב משא ומתן דהיינו פעוטות ה"נ דעדותו במטלטלי הויא עדות: אלא מעסה הא דקסני הפעוטות כו'. ומוקמינן לה בגיטין כבר שית כבר שבע: ועמדו שני האנשים. בעדות מוקמינן לה במסכת שבועות (דף ל.) ובעינן אנשים ולא קטנים: **אמר אמימר ומהנסו**. של בן י"ג ויום אחד הויא מתנה אע"פ שאינו

> הביא עד כ' סריס הוא ולא 17.0 ליטור וכיתי עד שיטוע כן עשניט טונויל ונוינו כקר כטיכ נוטעו חולץ ולא מייבם משום דכל העולה לייבום עולה לחליצה והא סריס אינו עולה לייבום משום אשר לא יבנה את בית אחיו כתיב. וקשיא לרבא דאמר מבן כ' דאי בר הכי הוא לא צריך ליבדקיה בשערות. לעולם אימא לך דצריך למיבדק בן כ' אם הביא שתי שערות אי לא והכא טעמא מאי קתני הכי יביאו ראיה שהוא בן כ' ותו לא לאו מי איתמר עלה דההיא (ברייתא) (משנה) אמאי דתנא והוא סריס לא חולץ. 6) ואמאי קאמר יביאו ראיה שהוא בן כ' ותו לא. אמר שמואל והוא שנולדו לו סימני סריס קודם כ' שנה מאותן סימנים דקאמר" במס' יבמות (דף יביאו ראיה שהוא בן כ' ותו לא. אמר שמואל והוא שנולדו לו סימני סרים קודם כ' שנה מאותן סימנים דקאמריי במס' יבמות (זף. 9 עיב) אין בשרו מעלה הבל ואינו עושה כיפה ומשום הכי אינו צריך לבדוק בתר סימנים ומכירה. אבל [לא] נולדו לו סימני סריס צריך למיבדק בתר סימנים אע"ג דאיהו כ'. דיקא נמי (דהא ברייתא) דבנולדו לו סימני סריס מיירי מדקתני והוא הסריס ש"מ דבסריס קא מיררי ומש"ה לא בדקינן בסימנים. וכי לא נולדו לו סימני סריס ולא הביא ב' שערות והוא כבן כ' עד כמה שנים מצפין לשערות דאמרי׳ קטן הוא דאין מכירתו מכירה. תני ר' חייא עד רוב שנותיו דהיינו ל"ו שנה כדכתיב ימי שנותינו בהם שבעים שנה וגר׳. אבל כשיגיעו רוב שנותיו מכירתו מכירה אע"ג דלא הביא והכי דייקינן. הלכך אליבא דרבא עד כ' בעי דיביא ב' שערות והוא גור: אבל כשיגיעו רוב שנותיו מכירות מכירה אפייג דלא הביא והכי דייקינן. הלכן אליפא דרבא עד כי בעי דיביא בי שערות ההוא מכן כי מכירהות מכירה. אבל אי לא הביא אפי עבר כ' אין מכירתו מכירה עד רוב שנותיו. והכי נמי פחות מבן כ' אם הביא אין מכירתו מכירה למעלה מכי מכירתו מכירה וה"ע דריש אליבא דריש אליבא דרב הונא לפי ענין מילתא כי האי גוונא אם הוא בן י"ח והביא ב' שערות מכירתו מכירה. אם לא הביא עד רוב שנותיו 3) ואם הביא קומני מיותי מכירה לאחר י"ח: כי אתא לקמיה דר׳ חייא. האי יותר הביא קודם י"ח אין מכירתו מכירה ואם הביא בערות בתוך הזמן בשנת מכירה בא שערות. אמר להו כר: איבעיא להו. למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה אם הביא ב' שערות בתוך הזמן בשנת מכן כ' עד שלא הביא ב' שערות בתוך הזמן בשנת כ׳ או בי״ח ומכר מהו מי אמרי׳ תוד זמז כלפני זמז. כי היכי דלפני זמז אע״ג דהביא איז מכירתו מכירה ה״נ האי או דלמא כלאחר יה ביד ולטכו למוה כא המה יד או הכן לטפני זמן. כי דרי ליעפר ומן מצ הידה אין משרות בירותד והיי אה הלטטה בלאחר כי זמן דמי כי היכי דלאחר כי אם הביא מטריתו מכידה ה״נ האי בתוך הזמן הואיל והביא מטריתו מטידה. וה״נ איבעיא להו אליבא דמ״ד בן י״ח: (רבה ב״ר שילא) [רבא] אמר תוך זמן כלפני זמן ואין מטירתו מסירה אע״ג דהביא ב׳ שערות דההוא תוך זמנו שמכר בנכסי אביו ג) לא עשה כלום משום דתוך זמן הוא. והיינו מכללא ולא בפירוש אמרה. ולא היא התם טעמא מאי אמר תוך זמן כלפני

היינו דאמרו ליה מהו לבודקו. שאם לא ימלאו בו שערות יחזיקוהו כקטן עד עשרים כדמפרש ואזיל. ודוקא לענין למכור בנכסי אביו תרתי בעינן שמנה עשרה שנים ושערות אבל לענין עונשים ומלות מבן י"ג חשיב גדול אם הביא שערות: יביאו ראיה. קרובי האלמנה כדי לפטרה מזה

היבם להתירה לשוק בלא חליצה ויבום: והוא הסרים כו'. והרי הוא סרים ולא חולך ולא מיבם כדאמר ביבמות ועט:ן דלא קרינא ביה להקים לאחיו שם יי וכל שאינו עולה ליבום אינו עולה לחליצה. אלמא מבן עשרים ואילך אע"ג דלא אייתי שערות כגדול מחזיקין ליה ומפני שהוא סרים לה הייתי שערות: והוה שנולדו בו סימני סרים. סימנין המפורשין ביבמות (דף פ:) דכיון דאיכא תרתי חשבינן ליה כגדול אבל בן עשרים שלא הביא שערות ואין בו סימני סרים חשבינן ליה כקטן עד רוב שנותיו כדמפרש ואזיל ואי נולדו בו סימני סרים מקמי דליהוי בן עשרים ושערות נמי לא אייתי אכתי לא סמכינן למיחשביה סרים עד דליהוי בו עשרים ויהא בו סימני סרים דאיכא תרתי: וכי לא נולדו בו סימני סרים. ושערות נמי לא הביא עד כמה נחזיההו כחטו: רוב שנותיו. ל"ו שנים שהן רוב שבעים כדכתיב ימי שנותינו בהם שבעים שנה (מהלים ל): הני סימנים זימנין כו'. פירוש הוי ואדלקמיה קאי כי אתו לקמיה דר' חייא כו': כחישותא. כשהנער כחוש בבשרו: כי אתו להמיה. המתעכבין יותר מדאי להביא שערות: **אכחשוהו.** דלמא מחמת בריאותא נתרו להו: מוך זמן. שנת שמנה עשרה גופיה למר ושנת עשרים גופיה למר והביא שערות: כלפני זמן. שחין מכירתו מכירה בנכסי אביו: דההוא חוד ומנו. שמכר בנכחי אבינ: ולא היא. מהכא לא פשטינן ליה: דקא משחרר להו לעבדיה. חהו איבוד ממון בחנם שאין לו בה הנאה: אית דגרסי מקחה מקח וממכרה ממכר במטלטלין ולא מבעיא בת ארבע עשרה אלא אפי' כבת שב וכבת שית כדתנו הפעועות כו' ומוחים להו בגיטיו כבר שים וכבר שבע חלח מעשה שהיה כך היה. ולא נהירא דמאי

אתא לאשמועינן מתני׳ היאי הפעוטות

מקחן מקח כו' ואפילו אין יודעין יפה

בטיב משה ומתן דהה כבר שית כבר

שבע מוקמית לה. ונראה בעיני

מוסף תוספות א. דהא דאמרינן נמי שאין הבן מוכר בנכסי אביו עד שיהיה בן י״ח או בן כ׳ דוקא כשאינו יודע בטיב משא ומתן. שיטה מקובלת, ועיין ריטב״ל. ב. וכי משום ייטכיי. רמקרבא דעתיה לגבי זוזי דע להעיד האמת, ועל כרחך לאו משום דחשדינן להעיד עליו שקר דא"כ אף למטלטלי נמי לא יעיד. שיטה

רבינו גרשום (המשר)

זמן ולא עשה כלום משום דשטותא יתירתא הוא דחזה ביה דהוה משחרר ליה לעבדיה ומש״ה אמר דקטן הוא דעשה מעשה קטן ושוטה ואי לאו מעשה קטן ושוטה ואי לאו הכי ודאי הוה אמר תוך זמן כלאחר זמן ואם הביא ב' שערות מכירת: יודעת בטיב משא ומתן. אם מכרה במקרקעי שלה ולא בשל אביה . במטלטלי לא איצטריך למיבעי שנה ויום אחד מוכרת במטלטלין אם יודעת בטיב משא ומתז כדקתני מתני׳

מקחן מקח וממכרן ממכר במטלטלין: ולשלח ליה בתינוק. היודע בטיב משא ומתן אם יכול למכור מקרקעי שלו אי לא: מעשה שהיה כן היה. שתינוקת מכרה וה״ה לתינוק: ולשלח ליה בת י״ב שנה ויום אחר. דכבר בוגרת היא מאי שנא בת י״ד שנה ויום אחד: והא דרבא. דאמר לעיל מאימת קטן מוכר בנכסי אביו מבן כ׳: לאו בפירוש כו׳ דההוא פחות מבן כ׳. מדקאמר פחות מבן כ׳ שנה שמעי׳ מינה דיותר מבז י״ח שנה היה: וקא זביז נכסי דאבוה אתא לקמיה דרבא. דקא בעי למיהדר ביה משום דפחות מבז כ׳ שנה שמני ימנה דיתה מבן ידה שנה היהד וקא רבין ננסי האבוה אוא קמיה דרבא. וקא בצי מיחד ביה משום ומחת מבן כי שנה מכר. השיאורה קרוביו עצה שיעשה שטות לפני רבא כדי שיתראה עליו שוטה שאין יודע בטיב משא ומתן: עבד הכי. דשדא קשיתא קמיה. אמר להו לאו דביניה דביני. דשוטה הוא: כי כתבו ליה שטר. אפסק דין דוביניה לאו דביני: אמרו לו לקוחות. לאותר שמכר: זיל אימא ליה לרבא. לימדו ליה הן דבר חכמה שיעמוד לפניו שיתראה לפניו כחכם כדי שיחזור בו ויאמר ממכרו ממכר. למדוהו לומר לו מגילת אסתר שהיא גדולה אין נותנין לסופר שכותבה אלא זווא ושטרא דאיהו קטן רוצה הסופר לטול בו זוו: אמר להו וביניה זביני. הואיל ויודע כל כך בטיב משא ומתן: א"ל קרוביה. לרבא הא טענה לקוחות אגמרוהו כי היכי דליתחוי חכם ואיהו לא ידע לאסוקי אדעתיה למימר הכי: אמר להו. ודאי דעת יש לו דכל אינש דמסברו ליה וסבר כלומר כל אדם שמלמדין אותו והוא יא זי כאוק אז בנה דיכביה והיא אהוב היה היא היה של היב להיובל או מהם מטבה וחסב כתובה כי אום בטובה. מאזין ודאי מידע ידע וחסם הוא ומכירתו ממכירה, והאי דעבד הכי דשרא קשיתיתא חוצפא יתירא דהויא ביה. השתא די הלכתא דפשיטא דמקחו מקח וממכרו ממכר במטלטלין שלו ולא במקרעני שלו. אע"ג דהביא ב' שערות שומא הוי. ו פעוטות בטיב משא ומתן. בן י"ג שנה ויום אחד והביא שערות ויודע בטיב משא ומתן מוכר במקרקעי שלו ובמטלטלי מן י״ח שנה ולמעלה לרבא אם הביא ב׳ שערות ויודע בטיב משא ומתן מוכר בנכסי אביו. ואם הוא בן עשרים ולא הביא שערות ואינו יודע בטיב משא ומתז איז מוכר בנכסי אביו. ואם לא נולדו לו סימני סריס והוא בז כ' ולא הביא שערות אע"פ שיודע בטיב , , משא ומתן אין מוכר בנכסי אביו עד רוב שנותיו. והכי נמי מפרשי׳ אליבא דמאן דאמר עד י״ח לפי ענינו: אמר רב הונא בריה דרב אי או מוק איך מוכד בנכיס אביד כד רדב שנותי. הוה: נמי מכוש יי אירבא ומאך אמה כדי יידו לכי ענינו: אמר רב ה הרשע. אניצי בפחות מכך כ' אם הביא שערות האין יודב עסיב משא ומחן אינו רשאי למכזר בנכסי איכיל לענין עדור לכל דבר. ולא אמרו דעדותו עדות אלא למטלטלי דמצי נמי לזבוני במטלטלי אביר [פחות] מבן כ'. אבל למקרקעי י